

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ . . . δρ. 3,—
 Ἐξάμηνος . . . " 4,50
 Τρίμηνος . . . " 2,50
Ἐξωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . . " 5,50
 Τρίμηνος . . . " 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 20

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

6. Ὁ γιατρός Καχὺ.

Ἡ ἡμέρα τῆς 19ης Μαρτίου διεδέχθη τὴν παραχώδην νύκτα, ὅπου εἶδαμε τὸν Ἑρβελὶν νὰ κἀνῃ τὴν γνωριμίαν ἐνὶ δανικοῦ μολοσσού, στακτεροῦ, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὰ ὕψη μιᾶς στέγης τὴν ἐνδιαφέρουσαν συνομιλίαν τῆς συμμορίας Πλόκ.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, κατὰ τὰς ἑξῆς τὸ πρωί, δηλαδή στὰ ξημερώματα, μερικοὶ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ὁ Λουδοβίκος Λερά, κατέβηκαν μὲ περιέργεια στὴν αὐλή, γιὰ νὰ μάθουν τὴν αἰτία τοῦ τρομεροῦ θορύβου ποῦ εἶχε ταραχῇ τὸν ὕπνο τους κατὰ τὰς δύομισι μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Εἶχαν ἀκούσῃ τοὺς δύο πυροβολισμούς καὶ εἶχαν ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρό τους. Ἀλλ' ὅταν εἶδαν φῶς καὶ ταραχὴ στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ, ἀπέφυγαν μὲ φόβον νὰ ἴδωσιν περισσότερα.

Ὅταν λοιπὸν κατέβηκαν στὴν αὐλὴ τους, οἱ ἥσυχοι αὐτοὶ ἄνθρωποι παρετήρησαν μ' ἐκπληξί, ὅτι κάποιος πρὸ ὀλίγου εἶχε πλύνῃ ἕνα μέρος τοῦ ἐδάφους, σὺν νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ μερικὰς κηλίδας. Εἶδαν ἀκόμη ἕνα σωρὸ συντρίμματα ἀπὸ τοῦβλα καὶ ἀσβέστη, πεσμένα ἀπὸ τῆς στέγης, καὶ ἕνα καπέλλο καστόρινο τυπτημένο ἀπὸ σφαῖρα ρεβόλβερ.

Εἶπαν ὅτι καμιά συμπλοκὴ θὰ εἶχε γίνῃ μετὰ τῶν φοβερῶν πελατῶν τοῦ μπάρμπα Λεζάρ καὶ συνεπέρχαν ὅτι, ἐνῶ οἱ λησταὶ ἐκυνηγοῦντο ἐπάνω στὴς στέγες, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πέσῃ κάτω σκοτωμένος, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ, καὶ ὅτι ἔπειτα οἱ ἄλλοι εἶχαν ἐξαφανίσῃ τὸ πτώμα του, γιὰ νὰ

μὴ ἐκτεθῶν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐπρότεινε νὰ φέρουν τὸ καπέλλο στοῦ ὑπαστυνόμου. Ἀλλοὶ ὅμως, φρονιμώτεροι, ἀπήντησαν ὅτι τὸ καλλίτερον ἦταν νὰ μὴ ἀναμιχθῶσιν καθόλου ἐς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουν τὴν ἐνδίκην τῆς τρομερᾶς συμμορίας.

Ὅλοι στὸ τέλος παρεδέχθησαν αὐτὴ τὴ γνώμην καὶ ἔρριξαν τὸ καπέλλο στὴν αὐλὴ

Κατὰ τὰς δέκα ἡ ὥρα, εἶδαν τὸν γιατρὸ Καχὺ νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ Λερά. Ὁ γιατρός Καχὺ ἦταν πολὺ δημοτικὸς στὴ Μπελδίλλη ἐνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου ἐξωτερικοῦ του. Τὸ ἡμίψηλο, πλατύγυρο καπέλλο του ἦταν μοναδικόν, καθὼς καὶ ἡ φαρδεῖα τοῦ ρεδιγνότα ποῦ υπερδεύτανε στὰ πόδια του. Ἡ μύτη του ἦταν χονδρὴ καὶ κατακόκκινη καὶ τὸ ψαρό γενάκι του ἐπήγαινε πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, ἀναλόγως τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀνέμου. Τὴν ἰδιορρυθμίαν του συνεπλήρωνε ἡ φωνὴ του, ποῦ ἦταν σβυσμένη καὶ ἀπαλὴ σὺν μικροῦ κοριτσιού.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά, ὁ γιατρός ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Λερά ποῦ ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος.

Κάποιος γείτων ἐρώτησε τὸν Λερά, ἂν εἶχε κανέναν ἄρρωστο στὸ σπίτι του.

— Ναί, ἀπήντησεν αὐτός, ἔχω ἕνα φίλο μου ποῦ ἔπεσε τὴ νύκτα, ἐνῶ κατέβαινε τὴ σκάλα, καὶ ἔσπασε τὸ κρανίον του.

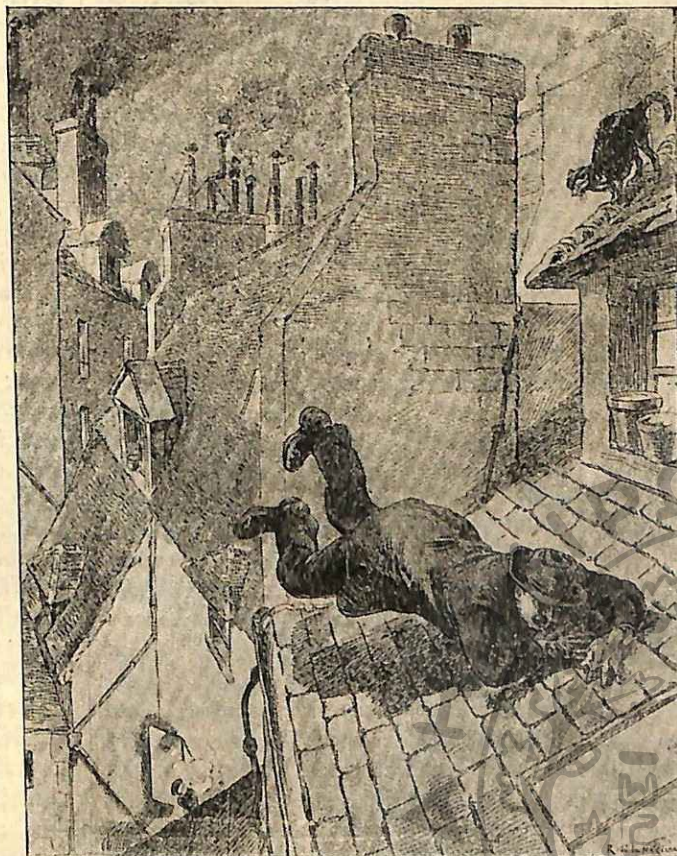
Ἡ εἰδησις γρήγορα ἔκαμε τὸν γύρο τῆς συνοικίας. Οἱ κατάσκοποι μὲ τὴ μοχθηρὴ ὄψιν, μολὶς ἐπύρην τὴν πληροφορίαν αὐτή, διεσπύθησαν στοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Καὶ ὁ γηραιὸς κἀπληξ ἀκούσε τὴν ἐξῆς συνομιλίαν ποῦ τὴ διεγέρθηκε ἀργότερα:

— Ὁραῖα, εἶπε ὁ ἕνας, ὁ περίεργος ποῦ μὴς παραμόνευε τὴ νύκτα καὶ ποῦ ὁ Πλόκ τὸν ἔρριξε κάτω μὲ μιὰ σφαῖρα, εἶπε πραγματικῶς ὁ Ἑρβελὶν, ὁ ἀστυφύλαξ; καὶ ὁ Ἑρβελὶν ἦταν φίλος ἐνός ζωγράφου ποῦ κατοικεῖ ἐς αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὅτι πέφτοντας ἔσπασε τὸ κρανίον του.

— Ἐντὺς ἂν, ὑπέλαθεν ὁ ἄλλος, ἡ σφαῖρα τοῦ Πλόκ, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο, τοῦ πέρασε καὶ τὸ κεφάλι!

Στὰς ἐνδεκάμισι, ὁ Λουδοβίκος Λερά

«Ὁ Ἑρβελὶν κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχον...» (Σελ. 152, στ. γ')

τοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Ὁλόκληρη ἡ συνοικία ἐσχολίασε τὸ πρωί τὸ νυκτερινὸ δράμα. Καὶ οἱ διάφοροι πωληταὶ παρετήρησαν, ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ ὕψος καταχθόνιο ἐφάνιντο σὺν νὰ παρκαμόνευαν στὸ δρόμο ἐνδεχόμενα συμβάντα.

επέστρεψε στο σπίτι του μ' ένα μεγάλο δέμα. Πράγματα χρήσιμα για τη θεραπεία και την επίδεση του πληγωμένου, έσκέρθηκαν.

Η ημέρα αυτή ήταν αληθινά μυστηριώδης για τη συνοικία, γιατί προς το μεσημέρι είδαν πάλι τον γιατρό Καχού να βγαίνει από το σπίτι.

— Ο άρρωστος θα είχε χειρότερα, είχαν οι γείτονες, αφού ο γιατρός ξαναήλθε τόσο γρήγορα!

Τέλος, κατά τις δύομισις το απόγευμα, μια άμαξα νοσοκομείου — κι' αυτό έκρουε φως την περιέργεια — έσταμάτησε έξω από τη θύρα του Λερά. Και σε λίγο δύο άνθρωποι έτοποθέτησαν μέσα σ' ένα άμαξα έναν άνδρα... ή μια γυναίκα! αυτό δεν μπορούσε κανείς να το εξακριβώσει, γιατί το σώμα ήταν προσεκτικά σκεπασμένο.

Το γεγονός αυτό δεν διέφυγε την προσοχή των πελατών του μπαρμπα Λεζάρ. Οι ληστές έσκέρθηκαν ότι ήταν συμμέρον τους να μάθουν σε ποιο νοσοκομείο επήγαιναν τον πληγωμένο. Δύο απ' αυτούς, επιφορτισμένοι να παρακολουθήσουν την άμαξα του νοσοκομείου, επέστρεψαν ύστερα από μια ώρα και διηγήθηκαν στη συνοικία, ότι η άμαξα είχε απόθεση το φορτίον της στο νεκροσκοπεύον. — Όστε δεν μετέφερε έναν πληγωμένο, άλλ' ένα νεκρό.

(Επεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΑΗΤΟΣ

Ανοιξιάτικο δειλί

Μαγεμένο τ' Απρίλη.

Στη σβάτα μαζεμένα τη μεγάλη Πετούσαν τα παιδάκια έναν αητό.
— Τρέχα και δόσ' του, Γιώργο, εσύ κεφάλι!
— Αμύδα την καλούμα εσύ, Τοτό!

Και τρέχει το μικράκι με λαχτάρα Τραβώντας τον αητό του όλω χαρά.
Μά δεν πετάει εκείνος! τί κατάρρα!!...
— Για δός' του, Κώστα, ακόμη λίγη ούρά!!

...Σε λίγο σε μιάν άκρη μαζεμένα Κοιτάζουν τον αητό τους στα ψηλά
Και με μικρά χαρτιά στρογγυλεμένα Του στέλνουν «μηνύματα» πολλά.

Μ' άγέρας δυνατά άεφνα πήρε
Και κόβει την καλούμ' απ' τον αητό
— Τάκη, από δώ!!... — Στόν κάμπο, Γιώργο
[συρε!!]

Κι' άρχισαν τα παιδιά το τρεχατό.

Μά τίποτα! Μακρυά σ' ένα χωράφι
Εσκιίστηκαν τα γκρίζα του χαρτιά
— Τέτοιοι είνε των αητών, αϊθέραιοι, οι τάφοι
Κ' ή λήση των δεν έχει γηραιά... —

Καθόν' από τα όνειρα τα αϊθέρια
Της νεότητος μας, πώς μοιάζει τον αητό!
Σφιγμένο εκεί που τό' χουμε κι' αυτό,
Δύνεται και μιάς φεύγει από τα χέρια!!

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

Αγαπητοί μου,

Συμβούλιον της Φιλεκπαίδευτικῆς Ἑταιρείας εἶχε μίαν ὠραιότατην ἰδέαν: νὰ προσκαλέσῃ, εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, τὰ Ἀρσάκεια τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἦλθαν λοιπόν, μετὰς διευθυντρίας, τὰς διδασκαλίσσας καὶ τὰς μαθητρίδας τῶν, τὸ Ἀρσάκειον τῶν Πατρῶν, τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Λαρίσης. Καὶ ἐπὶ οὕτω ἡμέρας, αἱ Ἀρσάκειαδαι τῶν Ἀθηναίων εἶχαν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φιλοξενούσιν, εἰς τὸ ἐδῶ εὐρύχωρον καὶ ὠραῖον κατὰσταμα τῆς Ἑταιρείας, τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἀγαπητάς συναδέλφους τῶν. Τὰς ἐπῆγαν παντοῦ, ταῖς ἐδείξαν ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ ἀξιόθεατα τῆς πρωτευούσης. Τὰς διεσκέδασαν μετὰ συναναστροφάς, μετὰ χορούς, μετὰ συναυλίας, μετὰ παραστάσεις. Καὶ ταῖς ἔκαμναν καθημέραν — μετὰ τὴν ἐπιβελυσίν των καὶ κάποτε μετὰ τὰ χειρῶν των, — τὰ ὠραιότερά των φαγητά καὶ τὰ ὠραιότερά των γλυκίσματα. Ἐκαλοπεράσαν ὠρισμένως εἰς τὸ Ἀρσάκειον τῶν Ἀθηναίων αἱ ξέναι Ἀρσάκειαδαι! Εἴμαι βέβαιος, ὅτι αἱ ἡμέραι αὗται τῆς διαμονῆς των εἰς τὰς Ἀθήνας, μετὰ τὴν τόσον ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῶν συναδέλφων των, θὰ μείνουν ἀληθινῶς εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Καὶ πόσαι ὠραῖαι, ἀγναὶ φιλίας θὰ συνήφθησαν, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, μεταξὺ αἰσθηματικῶν νεανίδων, φίλων προωρισμένων νὰ διατηρηθοῦν πολλὴν καιρὸν καὶ νὰ χερύσουσιν ὀλίγην ποίησιν εἰς τὴν πεζοποίησιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς!

Υποθέτω, ὅτι ἡ Φιλεκπαίδευτικὴ Ἑταιρεία θὰ ἐπαναλαβάνῃ, καθὲς χρόνον τὴν πρόσκλησιν τῆς. Θὰ εἰμποροῦν οὕτω πολλὰ Ἀρσάκειαδαι, μέλλουσαι διδασκάλισσαι, νὰ ἐπισκέπτονται μίαν φορὰν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκτὸς τῶν ἀγωνιστικῶν ἡμερῶν ποῦ ἐργάζονται διὰ νὰ δώσουν τὰς τελευταίας των ἐξετάσεις καὶ δὲν προφθάνουν νὰ ἰδοῦν, νὰ χαροῦν τίποτε. Καὶ αὐτὸ θὰ τὰς ὠφελῇ πολὺ. Θὰ μαθηθῶσιν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μαθαίνονται τόσον εὐκόλῃ ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἐπειτα εἶνε ὠφέλεια καὶ διὰ τὸς Ἀρσάκειαδας τῶν Ἀθηναίων, νὰ δέχωνται καθὲς τόσον «εἰς τὸ σπίτι των», νὰ συνηθίζουσιν εἰς τὰς τόσον γυναικεῖα καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Καὶ τέλος εἶνε ἡ γενικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς γνωριμίας, τῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ἀδελφότητος.

Ἡτύχησα νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐορτάς — τὴν τελευταίαν, — ποῦ ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον πρὸς τιμὴν

τῶν ξενοφρονούντων. Ἦτο μία ἀπογευματινὴ, καὶ τὸ πρόγραμμά τῆς περιελάμβανε παραστάσιν καὶ συναυλίαν. Αἱ Ἀρσάκειαδαι τῶν Ἀθηναίων ἔπαιζαν τὴν «Ἰριγένειαν ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μεταφράσιν τοῦ κ. Ι. Σακελλαρίου, τοῦ μουσικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμελοποίησε καὶ τὰ χορικά. Ἄ, μὰ ἦτο πολὺ ὠραία αὕτη ἡ παράστασις! Ὁ καθοδηγητὴς τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς παιδαγωγικῆς κ. Ἀρ. Κουρτίδης ἐδίδασκε τὰς νεαράς ἡθοιοῦς καὶ ἡ πράγματι ψυχολογικὴ αὕτη διδασκαλία ἔκαμε θαύματα. Ἡ Ἀρσάκειαδαι Μορία Ἐλευθερίου ὑπεκρίθη τὴν Ἰριγένειαν καὶ εἶχε στιγμαδὰς πάρα πολὺ εὐτυχεῖς. Καὶ ἡ Ἀρσάκειαδαι Ἐλπί. Παπαδιδῆ, ἡ ὁποία ὑπεκρίθη τὸν Πυλάδην, ἔπαιξε τὸ μικρὸν τῆς μέρους ὠραιότατα. Ἐπίσης — διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κύρια πρόσωπα, — διεκρίθη ὡς Βουκόλος καὶ ἡ Ἀρσάκειαδαι Θ. Μπαρμπιτσιώτη. Ἀλλ' ἐκείνη ποῦ ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, εἶνε ἡ ὑποκριθεῖσα τὸν Ὀρέστην Ἀρσάκειαδαι Ἀνδρ. Γεωργιάδου. Ἐπέδειξε τόσην δύναμιν καὶ τόσην χάριν, ὥστε πολλοὶ εἶπαν, ὅτι ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ θέατρον, θὰ ἐγίνετο μία μεγάλη καλλιτέχνης. Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ γλῶσσά τῆς μεταφράσεως δὲν ἐδοκίμασε διόλου τὰς νεαράς ἡθοιοῦς.

Ἦτο σχεδὸν ἡ ἀρχαία. Νομίζω, ὅτι τὰ ἀρχαῖα δράματα, διὰ νὰ παίζωνται καλὰ, πρέπει νὰ εἶνε μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἀπλήν, σημερινήν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἐδοκίμησεν ὁ μεταφραστὴς, πόσον ἐδοκίμησεν ὁ ποιητής! Ἄ, τί ἀριστοῦργημα, παιδιὰ μου, ἡ τραγωδία αὕτη τοῦ Εὐριπίδου! Τὸ παγκόσμιον θέατρον ἔχει ἄρα γε μίαν σκηνὴν ὠραιότεραν ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὕτην τῆς ἀναγνωρίσεως Ὀρέστου καὶ Ἰριγένειας; Εἶνε ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ ἀρχαῖοι ἔλληνες τραγικοί ἤξευραν νὰ κάμνουν... Εἰς τὸ τέλος, μετὰ δακρυσμένα μάτια, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐχειροκροτοῦσαν ἐνθουσιωδῶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἐνθουσιωδέστερα ἀπ' ὅλους ἐχειροκροτοῦσαν, ἀπὸ τὸν ἐξώστην τὸν περιβάλλοντα τὴν μεγάλην αἴθυσαν, αἱ φιλοξενούμεναι, πλήρεις συγκινήσεως, ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰς τόσον ὠραῖα φιλοξενούσας;...

Μετὰ τὴν παράστασιν, ἡ συναυλία. Ἡ Μανδολινάτα τῶν Ἀρσάκειαδων, ὑπὸ τὸν κ. Λάδαν, ἔπαιξε μετὰ πολλὴν τέχνην ἐκλεκτότατα κομμάτια. Εἰς τὸ τέλος ὁ ἔθνικὸς ὕμνος καὶ κατόπιν — ἴσως τὸ συγκινητικώτερον ὄλον, — ὁ ἀποχαιρετισμὸς: Τὴν ἐπομένην αἱ ξέναι Ἀρσάκειαδαι θὰ ἔφευγαν. Τὰς προσεφώνησεν ἡ ἐξ Ἀθηναίων Ἀρσάκειαδαι Παρασκευούλα Ρίτσου. Καὶ ἀντεφώνησεν ἡ ἐκ Κερκύρας Ἀρσάκειαδαι Ὀλγα Καζιάνη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε: «Πλησίον σας καὶ μαζί σας ἀπηλαύσαμεν τὰς ὠραιότατας τοῦ βίου μας ἡμέρας.» Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIES CHANCELL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ἦτο ἡ συνοδεία, ἡ ὁποία περιεστοίχισε τὸν Λουλού καὶ τὸν Τζούλην καὶ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου τῆς. Βλέποντες τὴν πένθιμον ὄψιν τῶν παλαιῶν ἐκείνων μαύρων τειχῶν, τῶν καγκελοφράκτων παραθύρων, τῆς ἀψιδωτῆς πύλης μετὰ τὰ καρτὰ καὶ τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς, οἱ δύο νεαροὶ αἰχμάλωτοι ἔκαμαν ἀκούσιον κίνημα τρόμου, φρίκης.

Ὁ Λουλού, ἀφότου συνέδῃ εἰς τὸν Τζούλην ἡ φρικτὴ ἐκείνη περιπέτεια, εἶχε χάσῃ τὴν ἀπύλτον ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν πατρικῶν ἐκατομμυρίων. Ὁ φόβος εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὴν παιδικὴν του ψυχὴν μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀνθρωπίνης κακίας καὶ σκληρότητος. Ἐπερίμενε τὰ πάντα καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμη, τώρα ποῦ ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου εὕρισκετο.

Ὁ Τζούλης ὁμῶς, ὡς παιδί τοῦ λαοῦ, πλέον συνειθισμένος νὰ ἐυπιστῇ καὶ νὰ γωμίζετα, ἐξηκολούθει νὰ ὑποφέρει στωικῶς τοὺς πόνους ποῦ τοῦ ἐπροξενούσαν αἱ πληγαὶ τῶν ἀστραγάλων του. Ἐπὶ δύο ἡμερῶν, δὲν εἶχε παύσῃ νὰ πονῇ φρικτὰ. Διήρχετο τὰς ὥρας τῶν στάσεων, συστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διότι δὲν ἤμπορεῖτο νὰ εὕρῃ θέσιν ἀναπαυτικὴν διὰ τὰ πληγωμένα καὶ παραμορφωμένα πόδια του. Δὲν τοῦ ἐπονόουν ὀλιγώτερον καὶ τὰς ὥρας ποῦ ἐπῆγγαινε καθάλλα μετὰ τὸ μου-

«Τὸ κατηραμένον Κασμπά...» (Σελ. 151, στ. α')

λάρι, ὅταν ἠναγκαζέτο νὰ τὰ ἔλῃ κρεμασμένα.

Μὲ ὅλ' αὐτά, τὸ γενναῖον παιδί δὲν κατεβάλλετο καὶ εἶχεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ παντῇ μετὰ ἀστείτητας εἰς τὸν Λουλού, βασίλει, ἀνίσχυρος αὐτὸς καὶ ἀηλιτισμένος, τὸν ἐπλησίαζε διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς εἶνε.

Εὐτυχῶς ὁ Μαρκήσιος, περὶ τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου, ἤλαττωσε κάπως τὴν πρὸς τὸν Τζούλην σκληρότητά του. Δὲν τὸ ἔκαμε βέβαια ἀπὸ καλοσύνης ἢ μετάνοιαν. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦτο ἀμέτοχος καθὲς εὐγενοῦς αἰσθητικῆς. Τὸ ἔκαμε μόνον ἀπὸ συμφέρον. Ἐροθεῖτο μήπως ὁ ἀρχηγὸς του δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζε τὰ ἀνωφελῆ ἐκεῖνα βασανιστήρια. Καὶ διέταξε τὸν Μαρκινόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τυλίξῃ μετὰ λεκτὰ φύλλα τὰ πόδια τοῦ Τζούλη, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς περιποιήσεις του. Χάρης εἰς τὸν ἐμπειρικὸν αὐτὸν ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τὰ ἱαμακτικὰ βότανα τοῦ τόπου, ὁ Τζούλης ὑπέφερεν ὀλονὲν ὀλιγώτερον, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας εἶδε μετὰ χάριν, ὅτι τὰ πόδια του, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζε σπασμένα καὶ χαμένα, ἐπῆγγαιναν τώρα καλλίστερα.

— Μπράβο, ἐσυλλογίζετο. Μετὰ τὰ φύλλα τοῦ γέρου αὐτοῦ Ἀράπη, θὰ διατηρήσω ἐγὼ τὰ ποδαράκια μου. Δὲν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ὅλα μὲν πάλι νὰ περπατῶ, κ' ἐν ἀνάγκῃ, νὰ... δίνω καὶ κλωτσιές...

Καὶ βλέπων τὸν Μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο ἐριππος, ἐξηκολούθει:

— Ἀχ, πόσες θὰ φᾶς ἐσύ!.. Ἐννοία σου, πούλακι μου, μὴ σὲ μέλῃ!.. Ὅλα ἔλθῃ κ' ἡ ὥρα ποῦ θὰ λογαριασθῶμε οἱ δύο μας!

Εἶπαμεν, ὅτι ἡ ὄψις τοῦ Κασμπά, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχον φθάσῃ, ἐπροξένετο κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο νέους.

— Μπᾶ; ἐφώνησεν ὁ Τζούλης: αὕτη εἶνε ἡ βίβλα ποῦ θὰ περάσωμε τῆς μεγάλης ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ; Ἐγὼ θὰ προτιμῶσιν τὴν Τρουβίλλην! (*)

— Ἀχ, καί μὲν Τρουβίλλην! ἐπιθύρουν ὁ Λουλού μετὰ νοσταλγίαν.

Τοῦ εἶχε περάσῃ ὀλίγον ἡ μανία τῶν ἀπεριπετειῶν, κ' ἐνθυμετο περίλυπος τὴν πρώτην του ἡσυχὴν ζωὴν, τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του... «ὦ, πόσον ἀνησυχοῦσε δι' αὐτοὺς! Ἀρὰ γε θὰ τοὺς ξανάβλεπε ποτέ;

— Τί θὰ μὰς κάμουν ἐς αὕτη τὴ φυλακή; ἡρώτησε τὸν Τζούλην μετὰ δακρυσμένα μάτια.

— Αὐτὸ πιά θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Φόβει μόνον νὰ

ἔλῃ μέσα καὶ λουτρὸ.

«Ἐὰν οἱ κύριοι ἐδαρεστούνται...»

Κατόπιν τριῶν χτυπημάτων τοῦ Μαρκήσιου, βεβαίως συνθηματικῶν, ἡ βαρεῖα θύρα τοῦ Κασμπά ἠνοιχθῇ καὶ οἱ ταξεῖς

(*) Μία ἀπὸ τὰς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας, ὅπου παραθερίζουν οἱ πλούσιοι Παρισινοί.

διώκται εὐρέθησαν εἰς μίαν μεγάλην αὐλήν, τριγυρισμένην ἀπὸ χαμηλὰ, πλινθοκτιστά σπιτάκια.

Ἐν κτήριον, ὑψηλότερον ἀπὸ τὰλλα, κατεῖχε τὸ βάθος αὐτῆς τῆς αὐλῆς, καὶ πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ κτηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ κατοικία τοῦ κυρίου, ἐδλεπες πεντηκοντάδα ὑπηρετῶν, ἰθαγενῶν ἢ

«Μπράβο! θὰ διατηρήσω τὰ ποδαράκια μου...» (Σελ. 159, στ. 6')

εὐρωπαϊῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν διαφόρους ἐργασίας. Ἄλλοι ἐπεριποιούντο τὰ ἄλογα ποῦ ἐβόγαζαν ἀπὸ τοὺς σταύλους* ἄλλοι ἐτάγγιζαν μίαν ἀγέλην ἀπὸ λαγωνικά* καὶ ἄλλοι, παρακάτω, ἀδιάφοροι πρὸς τὰ γύρω συμβαίνοντα, προσήγγοντο γονυπετεῖς.

— Σταθῆτε ἐδῶ! διέταξεν ὁ Μαρκήσιος τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἡ ἐξώθουρα ἐκλείσθη μετὰ κρότον.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης κατέβησαν ἀπὸ τὰ μουλάρια των κ' ἐκάθισαν ἐκεῖ ἔξω. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς συνοδείας των ἐκοροπίσθησαν εἰς τὰ διάφορα σπιτάκια τοῦ περιτειχισμένου αὐτοῦ χωριδίου.

Ὅταν ὁ Τζούλης εἶδε τὸ διαυγὲς νερὸν τοῦ ποτιστηρίου, τὸ πρῶτον ἐμύνησε βεβαίως διὰ τὰ θαυμαστά ἐκεῖνα ἄλογα, δὲν ἠμπορεσε νὰ νηυσταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν.

— Νερό! εἶπε: κρὺς νερό!.. Μοῦ κακοφαίνεται γιὰ τὰ ἄλογα, ἀλλὰ θὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ μπάνιο μου!

Καὶ χωρὶς κανένα φόβον, ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἐδύθησε τὰ πληγωμένα πόδια του εἰς τὸ νερὸν, ἡ δροσερότης τοῦ ὁποίου τὸν ἀνεκούφισε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν εὐχαριστημένος, ἂς περιμένωμε νὰ ἰδοῦμε...

— Ποῦ λές νὰ εἴμαστε; ἠρώτησεν ὁ Λουλού. — Αὐτὸ πιά... ὅσο ξέρετε, ξέρω.

— Τί ἀπάσιο αὐτὸ τὸ σπίτι!.. Μὴν εἶνε φυλακή;

Ὁ Τζούλης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί μὰς μέλει! εἶπε. Πρὸς τὸ πα...

ρὸν ἐγὼ κάμνω μ' εὐχαρίστησι τὸ ποδό-
λουτρό μου' ὀργότερα... «ὅ, τι εἶνε γρα-
φτό», ὅπως λένε κι' αὐτοὶ οἱ Βεδουῖνοι.
Βλέπετε, ὅτι ὁ Τζούλης ἦτο ἀρκετὰ εὐ-
θυμὸς. Ὁ Λουλού ὁμῶς ἀνεστέναιζε.

— Φθάνει νὰ ξαναδρῶ τὸν μπαμπά καὶ

τὴ μαμμά, ἔλε-
γε. Τὶ λυπημέ-
νοι ποῦ θὰ εἶνε
οἱ κακόμοιροι!..

Ἡ συνομι-
λία αὐτὴ διεκό-
πη ἀπὸ τὴν ἀφι-
ξίν ἑνὸς ἀνθρώ-
που μὲ λευκὴν
φορεσιὰν καὶ μὲ
κίτρινον, ὁ ὁποῖος
ὠμοῖαζε μακρό-
θεν μὲ ἀξιωμα-
τικὸν ἀποικια-
κοῦ στρατοῦ. «Ὁ-
δὸν ὁμῶς ἐπλη-
σίασε περισσότε-
ρον, ἐφάνη εἰς
τὰ παιδιὰ μὴ-
λον ὡς ὑπρέτης
ἀρχοντικῆς οἰ-
κίας. Δὲν εἶχε
μουστάκι, καὶ τὸ χονδρὸν, στρογγυλὸν
πρόσωπόν του ἐκοσμεῖτο μὲ τὰς κλασσι-
κὰς φαβορίτας. Ἐκτός τούτου, εἰς τὰς
γωνίας τοῦ κολάρου του, ἀντὶ ἀριθμοῦ,
ἦτο κεντημένον ἀπὸ ἑνα Δ καὶ ἀπὸ ἑνα
στέμμα.

Εὐγενέστατα, ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς
ὑπεκλίθη πρὸ τῶν δύο παιδίων καὶ τοῖς
εἶπεν:

— Ἐὰν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ
ἀκολουθήσουν, θὰ τοὺς ὀδηγήσω εἰς τὰ
δωμάτιά των.

Κατὰπληκτος ὁ Τζούλης πρὸ τοῦ
ἀπροσδοκήτου, ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὰ πό-
δια του ἀπὸ τὸ λουτρόν κ' ἐδοκίμασε νὰ
σηκωθῇ. Εἶδε τότε μὲ χαρὰν, ὅτι ἤμπο-
ροῦσε σχεδὸν νὰ στέκεται ἑρθεῖς.

Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν κατῴρωνε καὶ νὰ
περιπατήσῃ, ὁ θαλαμηπόλος, πάντοτε εὐ-
γενής, τὸν ἐπλησίασε.

— Μοῦ ἐπιτρέπει ὁ κύριος νὰ τὸν βοη-
θῶ; ἐπρότεινε, προσφέρον τὸν βραχιόνά
του. Βλέπω, ὅτι ὁ κύριος ἔπαθε κάποιο
ἀτύχημα...

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· ἑνα μι-
κρὸ ἀτύχημα... Ἐφόρετα πάρα πολὺ στενὰ
παπούτσια...

Κοῦτσα-κοῦτσα, στηριζόμενος εἰς τὸν
βραχιόνα τοῦ ὑπρέτου, ὁ Τζούλης ἤμπό-
ρεσε νὰ περιπατήσῃ. Ὁ Λουλού, χωρὶς
νὰ προσφέρῃ λέξιν, τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ ὀδηγὸς των ἐκτύπησε τὴν μεγάλην
θύραν τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου. Ἀμέσως
ἠνοήθη μία μικρὰ θυρίδα ἐπ' αὐτῆς καὶ
μία φωνὴ ἀπὸ μέσα ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶνε;

Ὁ ὑπρέτης ἀπεκρίθη μὲ μίαν ἀνατά-

ληπτον λέξιν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο σύνθημα,
διότι ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοήθη διάπληκτη.

Εἰσῆλθον καί, ἀκολουθοῦντες πάντοτε
τὸν ὀδηγὸν των, ἐπροχώρησαν διὰ λαβυ-
ρίνθου διαδρόμων καὶ κλιμάκων, ἕως ὅτου
ἐφθασαν ἐνώπιον τρίτης θύρας, μικροτέρας.

— Διάβολε! ἀ-
νέκραξεν ὁ Τζού-
λης ἀσθμαίνων.
Τὶ μεγάλο σπί-
τι! Φαντάζομαι
τί εἰσόδημα θὰ
εἶδεν, ἂν ἦταν
ἐστὶ Παρίσι, ἐστὶν
πλατεῖα τῆς «Ο-
περας»!..

Καὶ ἡ τρίτη
αὕτη θύρα ἠνοί-
χθη ὅπως αἱ δύο
ἄλλαι: μὲ τὸ
σύνθημα.

Τὰ παιδιὰ πα-
ρετήρησαν, ὅτι
κανεὶς δὲν ἐπερ-
νοῦσεν ἀπὸ τοὺς
διαδρόμους καὶ
ὅτι, μάλιστα ἠνοί-
γετο μία θύρα,

ὁ θυρωρὸς ἐγένετο ἀφαντος.

Εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς μίαν μαγιά-
λην αἴθουσαν-βιβλιοθήκην, ἐπιπλωμένην
κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα μὲ καθί-
σματα ἀπὸ μπαμποῦ. Εἰς τὸ μέσον, ἑνα
τραπέζι ἦτο σκεπασμένον μὲ βιβλία, ἐφη-
μερίδας καὶ περιοδικὰ.

— Ἰδού, κύριοι, τὸ ἀπαραμύητό σας,
ἀνῆγγελεν ὁ ὑπρέτης. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε τὰ δωμάτιά σας
καὶ μία ταρατσα διὰ νὰ
κάμνετε τὸν περίπατό σας.
Ἄν χρειασθῇτε τίποτε, δὲν
ἔχετε παρὰ νὰ κτυπήσετε.
Τὸ κουδούνι εἶνε ἐδῶ, δι-
πλά ἐστὶν πόρτα. Τὰ γού-
ματα δίδονται εἰς τὰς ἐν-
δεκα καὶ εἰς τὰς ἑξή.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωσεν αὐτὰς
τὰς πληροφορίες, ὑπεκλίθη
εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθε.

Τὶ ὁραία θεά!

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λου-
λού ἤκουσαν τὸν κρότον
τῆς θύρας, ἡ ὁποία ἐκλεί-
δωθη ἀπέξω, ἔπειτα τὰ
βήματα τοῦ ἀνθρώπου εἰς
τὸν ἠχηρὸν διάδρομον, καὶ
ἔπειτα τίποτε. Βαθεῖα σιγή.

Τὰ παράθυρα τοῦ περι-
έργου αὐτοῦ διαμερίσματος
δὲν ἔδωκαν ἔξω. Ἐφωτίζετο καὶ ἀερίζετο
ἀπὸ τὴν ταρατσαν, περὶ τῆς ὁποίας ὠμί-
λησεν ὁ ὑπρέτης.

Ὁ Τζούλης ἐκτύταξεν ὀλίγας στιγμὰς
μὲ περιέργειαν τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς

τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο, καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡραῖο εἶνε... ἀλλὰ ὅχι τόσο πρόσ-
χαρο!... Ἐπειτα, πάρα πολλὰ κλειδιά
στῆς πόρτες.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα; εἶπεν ὁ Λουλού·
ἐδῶ εἶνε φυλακή!

— Ἐστὶ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Τζού-
λης· πρέπει ὁμῶς νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ἡ
φυλακὴ αὕτη εἶνε πολὺ κόμφορταμπλ!

— Πάντα ὁμῶς φυλακὴ, ἐξηκολούθη-
σεν ὁ υἱὸς τοῦ ἐκατομμυριούχου, ἔτοιμος
νὰ κλαύσῃ. «Ὡ, θάργησω πολὺ νὰ ξαναἰδῶ
τὸν μπαμπά καὶ τὴ μαμμά. Ποῖος ξέρει
πόσον καιρὸ θὰ μείνωμε φυλακισμένοι ἐδῶ
μέσα! Ἴσως καὶ γιὰ πάντα.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Λουλού μου! εἴ-
πεν ὁ Τζούλης, προσπαθῶν νὰ παρηγορήσῃ
τὸν φίλον του διὰ τῆς λογικῆς. Εἶνε δυ-
νατὸν νὰ μᾶς κρατήσουν γιὰ πάντα ἐδῶ-
μέσα; Τί; γιὰ νὰ μᾶς τρέφουν;...

— Τότε λοιπὸν, τί θὰ μᾶς κάμουν;

— Ἀπλούστατα, θὰ μᾶς κρατήσουν, μὲ-
νον ἕως νὰ πληρώσῃ ὁ κ. Ρισανέλ ἕνα γεν-
ναῖον ποσόν, διὰ νὰ κατέστη τὸν ἀγαπημέ-
νον του Λουλού. Κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Ρισανέλ
θὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ ὅσα τοῦ ζητήσουν, σὲ
λίγες ἡμέρας θὰ μᾶς στείλουν νὰ τὸν
βροῦμε. Νά το!

Ὁ συλλογισμὸς αὐτός, λογικώτατος,
καθησύχασε τελείως τὸν Λουλού, εἰς τὸν
ὁποῖον ἄλλως τε οἱ εὐγε εἰς τὸν τρόποι τοῦ
λευκοφόρου ὑπρέτου εἶχον ἤδη κάμῃ κα-
λὴν ἐντύπωσιν.

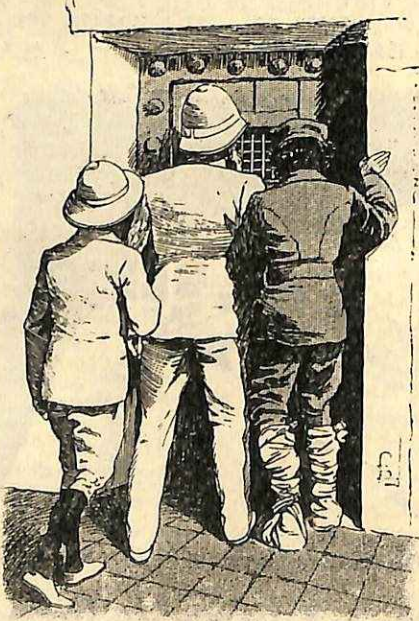
Ἐλησμένως σχεδὸν ὅτι ἦτο κλειδωμέ-
νος εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο «ἀπαρατα-
μύητό» καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τριγυρίξῃ.

Ὁ Τζούλης,
μὴ δυνάμενος νὰ
τὸν ἀκολουθήσῃ,
ἐκάθισεν εἰς μίαν
πολυθρόναν καλα-
μάπλεκτον καὶ ἀ-
πλωσε τὰ πλη-
γωμένα του πό-
δια εἰς μίαν κα-
ρέκλαν.

— Μὰ τὸ ναί,
εἶπε, ἐγὼ δὲν εἴ-
μαι καθόλου ἄ-
σχημα ἐδῶ μέσα,
καὶ θὰ καθόρμουν
εὐχαρίστως ἕως
νὰ γίνουν καλὰ
τὰ πόδια μου.

Ὁ Λουλού, ὁ
ὁποῖος ἐξηκολού-
θει τὴν περιόδειαν
του, δὲν ἔπαυε νὰ
ἐκδίδῃ κραυγὰς
θαυμασμοῦ.

Ἀνοίξας τὴν δεξιὰ θύραν, εἶδεν ἑνα
κοιτῶνα πολὺ ὁραῖα ἐπιπλωμένον, μὲ σι-
θηρὰ κρεβάτια ποῦ εἶχαν καὶ κουνου-
πιέραν, καὶ μὲ μίαν πλήρη τουαλέτταν.
Ἀνεκρίνωσε τὰς ἀνακαλύψεις του εἰς

«Ἡνοήθη μία θυρίδα...» (Σελ. 160, στ. α')

τὸν Τζούλην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξῆλθεν εἰς
τὴν ταρατσαν.

Τότε ἐξέβαλε τέτοιαν κραυγὴν θαυμα-
σμοῦ, ὥστε ὁ Τζούλης, μὲ ὅλους τοὺς
πόνους, ἐσηκώθη διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο ἐκεῖνο
ποῦ ἐνθουσίαζε τόσο τὸν μικρόν του
φίλον.

Ἄλλ' ἄμα εὐρέθη πλησίον του, ἐμα-
γεθὴ ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν λαμπρό-
τητα τοῦ θεάματος.

Ἡ ταρατσα ἐκείνη, προσφυλαγμένη ὑπὸ
στέγην, εἶχε σχῆμα τετραγώνου, ἀλλὰ
μόνον αἱ δύο τῆς πλευραὶ περιωρίζοντο ὑπὸ
τοίχων.

Ὁ ἕνας ἦτο ὁ τοίχος τοῦ ἀπαραμύη-

του των. Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἠνοίγοντο μία
θαλινὴ θύρα καὶ δύο παράθυρα, μὲ δαντε-
λένια παραπετάσματα, μαρτυροῦντα ὅτι
ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσεν Εὐρωπαϊὸς, πιθανῶς
ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ φρουρίου.

Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον ἦτο ἡ θεά
ποῦ ἔδωκεν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ταρατσᾶς
ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδέσποζεν ὅλης τῆς κοι-
λάδος ὡς ἀληθινὴ ἀετοφωλιά.

Ἦτο κτισμένη ἐπὶ ἀντερείσματος, τὸ
ὁποῖον ὑπεβάσταζε κάθετον τεῖχος, λαξευ-
μένον ἐπὶ τοῦ βράχου, ὕψους διακοσίων
περίπου μέτρων.

Κάτω, αἱ φυτεῖαι τῆς πεδιάδος ἐφαί-
νοντο ὡς σκόρπια κουρέλια διαφόρων χρω-

μάτων. Παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ τεῖχους,
ἄλογα, βόσκοντα εἰς ἑνα περίβολον, ἐφαί-
νοντο μικρὰ ὡς σκίλοι.

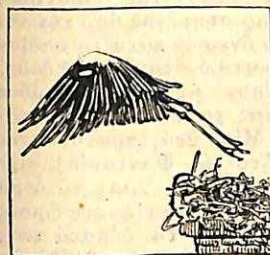
Δεξιᾷ, ἡ θεά διεκόπτετο ὑπὸ βράχων
ἀποκρήμνων, οἱ ὁποῖοι ἐκκλινον ἀνωθεν ἐνὸς
ποταμοῦ, σπιλθόντος εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς
κοιλάδος. Ὀλόγυρα, τὰ ὕψωματα ἦσαν
κατάφυτα ἀπὸ σχοίνους καὶ θύμους, πέραν
δέ, πρὸς δυσμὰς, αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν
ἐστολίζοντο ἀπὸ τὸ ἀργυρόχρουν φύλλωμα
τῶν ἐλαίων, ἀπὸ τὸ βαθυπράσινον τῶν
συκεῶν καὶ ἀπὸ τὰ καλοκίτρινα ἄνθη τῶν
ροϊῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

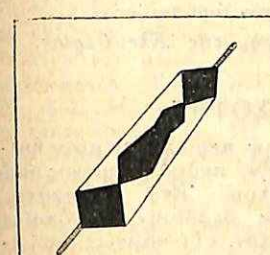
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀκέφαλον πτηνόν;

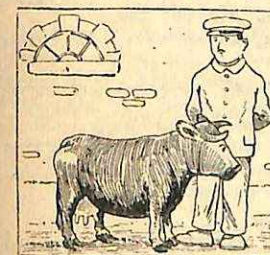
Μὴν ἀνησυχεῖτε. Τὸ κεφάλι ὑπάρχει, ἀλλ'
εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ποῦ τὸν ἐπῆρεν ἡ φω-
τογραφία, δὲν φαίνεται. Εἶνε ἑνα περίερ-
γον ἐνσταυτανέ.

Ἰαπωνικὸν ἔθιμον

πέζω ἀπὸ κάθε δέμα περιέχον ἑν οἰονδή-
ποτε ὀῦρον. Ὁ Ἰάπων ποῦ λαμβάνει
ἑνα δέμα μὲ τὸ σημεῖον αὐτό, ξεύρει,
πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ὅτι τοῦ χαρίζουν τὸ πε-
ριεχόμενον.

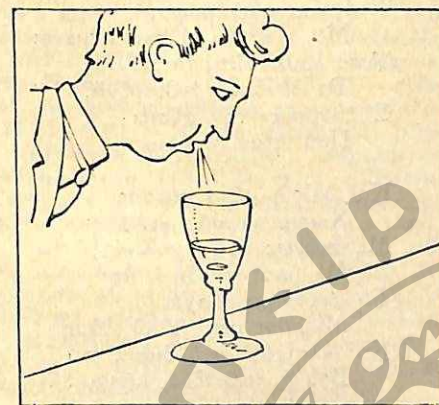
Ἀγελάς νάνος

Ἰεροσέης. Ἡ ἀγελάς αὕτη ἔχει ὕψος παρὰ
τὴν ὠμοπλάτην μόλις 70 ἐκατοστῶν τοῦ

Εὐκόλον θαῦμα

Εἰς ἑνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ, ρίψατε
ἑνα μισόφραγκον ἀσημένιον καὶ ἀπὸ πάνω
ἑνα πεντόφραγκον (ἢ μίαν χαλκίνην δεκά-
ραν καὶ ἑνα δεκάλεπτον νίκελ, ἀπὸ τὰ

παλαιά.) Πῶς εἰμφορεῖται νὰ βγάλῃτε τὸ
μισόφραγκον, ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω, χωρὶς
να ἐγγίσσετε τὸ πεντόφραγκον ποῦ εἶνε ἀπὸ
πάνω; Ἀπλούστατα! Εἰνὰ φυσήξετε δυνατὰ
ἐπάνω εἰς τὸ πεντόφραγκον, τὸ μισό-
φραγκον θὰ βγῇ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

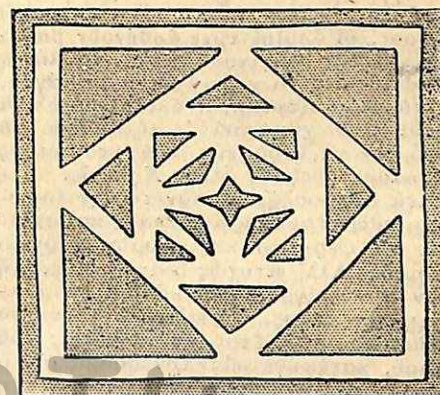
α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρατίζουσας Κυανολευκῆς

ΡΑ	ΠΑ	ΡΟΝ	ΦΗ
Ο	ΘΥ	ΔΑ	ΔΟΝ
ΡΑ	ΘΥ	ΡΟ	ΠΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα
τεσσάρων μερῶν τῆς οἰκίας.

β') Λαδύρινθος

Θὰ εἰσελθετε ἀπὸ τὴν ἄνω δεξιὰ γω-
νίαν, θὰ περιέλθετε ὅλους ἐν γένει τοὺς
διαδρόμους αὐτοῦ τοῦ λαδύρινθου καὶ θὰ
ἐξελθετε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ἀλλὰ κα-
νένα διάδρομον δὲν θὰ τὸν περάσετε δύο
φορὰς. (Ἀντιγράψατε τὸ σχῆμα καὶ χα-
ράξατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν πορείαν σας διὰ
γραμμῆς ἐρυθρᾶς.)

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάρωνος

BON - BON - RAT - CHAT - A

Διὰ τῶν πέντε τούτων λέξεων νὰ σχη-
ματισθῇ μία παροιμία.

Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον δικαζέπου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α') Ἡ μορφή τῆς μητέρας του σχη-
ματίζεται ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κά-
τωθεν τοῦ φράκτου, καὶ φαίνεται ὅταν ἡ
ἀριστερὰ πλευρὰ γίνῃ βᾶσις. —β') Aidez-
moi; le ciel t'aidera. —γ') Ἀλπεῖς,
Ἄνδεις, Ἰταλῆες, Καύκασος, Οὐρά-
λια.

Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή-
τοῦ, Κεφ. Β

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Όταν ἤμουν στὴν ἐσχόλην, ἤκουσα ἀπὸ τὸν δάσκαλον τοῦ χωριοῦ μίαν περιεργὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία τοῦ συνέβη καὶ ἡ ὁποία δείχνει πόσον γελοῖα εἶνε αἱ προλήψεις, ποῦ δυστυχῶς υπάρχουν ἀκόμα μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ τὰς πιστεύουν.

Μίαν ἡμέραν, ἀρρώστῃς τὸ παιδί μίᾳς χωρικῆς με φοβερὸν πυρετὸν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἶχε τὰ συνειδημένα, παραληρήματα καὶ ἐξωφρενισμοὺς. Ἄλλ' αἱ γειτόνισσαι, αἱ ὁποῖαι ἐμαζεύθησαν γύρω ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ μικροῦ, διέγνωσαν ὅτι ἐπρόκειτο ὄχι περὶ πυρετοῦ, ἀλλὰ περὶ ἐγγίσματος. Πιστεύουν δηλαδὴ, ὅτι ὁ διάβολος ἐγγίζει πότε-πότε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τότε ἀσθενοῦν βαρύντα καὶ διὰ νὰ γίνουν καλά, τὸ μόνον φάρμακον εἶνε τὰ χαρτιά κάποιου μάγου, ἀπὸ τὸ χωριὸ Λύμπια, ὁ ὁποῖος με ὀλίγα σημεῖα ποῦ χαράσσει ἐς αὐτά, ἔχει τὸ προνόμιον νὰ θεραπεύῃ τοὺς τοιοῦτους δαιμονισμένους σὰν ἄλλος Χριστός.

Κατὰ συμβολὴν λοιπὸν τῶν γειτονισσῶν, μισθώνεται ἕνας ἄνθρωπος καὶ στέλλεται νὰ φέρῃ τὸ περιώνυμον χάριτον γιατρικόν. Ἄλλ' ἀτυχῶς ὁ ἄνθρωπος, μὴ εὐρὼν τὸν μάγον, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέφῃ ἄπρακτος. Ἐπειδὴ δὲ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ ἐτοῖς στοῦς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, κατέφυγε εἰς τὸν δάσκαλον, ὁ ὁποῖος, κατόπιν παρακλήσεων, ἐπέισθη καὶ ἔκαμε κυφίως χαρτιά ὅμοια με ἐκεῖνα τοῦ μάγου, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῆ πολλάκις. Τὰ χαρτιά ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σὺν χάπιν τὸ ἔνα, ἐνθ' ἔβαλε τὸ ἄλλο στὸν κόρπον του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ὁ ἄρρωστος, ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρας, ἔγινεν ἐντελὼς καλὰ, πρὸς θαυμασμὸν τῶν γραιῶν τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποῖα σταυροκοποῦμενα ἐδοξολογοῦν τὸν μάγον καὶ τὰ θαυματουργὰ χαρτιά του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δάσκαλος ἐξεκαρδίζετο στὰ γέλια διὰ τὴν ἀστείαν ἀπλοϊκότητα τῶν προληπτικῶν χωρικῶν.

Κυπριακὴ Ἀκτὴ

ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ λαγοὶ τρέφουν μεγάλην εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς βατράχους, διότι εἰς αὐτοὺς ὀφείλουν τὴν ζωὴν των· ἰδοὺ δὲ διατί.

Μίαν φορὰν οἱ λαγοί, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ των, συνηθροίσθησαν εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα. Ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν: «ὦ λαγοί, βεβαίως γνωρίζετε ὅτι τὰ δειλότερα ζῶα εἰς τὸν κόσμον εἰμένα ἡμεῖς, καὶ ὅλαι μας αἱ δυστυχίαι προήλθον ἀπὸ τὴν δειλίαν μας. Καταλήγων λοιπὸν, σὰς προτείνω νὰ πνιγοῦμε ὅλοι εἰς τὸν γειτονικὸν ἐκεῖνον ποταμόν. Δέχισθε;—Ναί, ναί, ἤκουσθη πανταχόθεν. Ἐμπρός, ἂς υπάγωμεν νὰ αὐτοκτονήσωμεν σύσσωμοι!» Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι οἱ λα-

γοί, βαδίζοντες ἀνδρείως πρὸς τὸν θάνατον.

Οἱ βάτραχοι τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισεν νὰ ἐνταφιασθῇ τὸ γένος των λαγῶν, ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην. Μόλις εἶδον τοὺς λαγοὺς πλησιάζοντας μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, διότι θὰ ἄφιναν πλέον ἀνενοχλήτους τοὺς λαχανοκήπους, τόσον ἐφοβήθησαν οἱ καυμένοι οἱ βάτραχοι, ὥστε οὔτε κὰν ἐσκέφθησαν περὶ συνάψεως βατραχολαγίας, ἀλλὰ πάντες ἐροῖσθησαν εἰς τὸν ποταμόν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς των λαγῶν, ἰδὼν τὰ γενόμενα, εἶπε: «Ἄλτ! οἱ βάτραχοι εἶναι δειλότεροι ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν.» Καὶ ἐπέστρεψαν χαρούμενοι, ὅτι δὲν θὰ ἄφιναν τοὺς λαχανοκήπους ἀνενοχλήτους.

Φαέθων

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ

Χθὲς σκέπαζαν τὸν οὐρανὸν

Σύννεφα μαυρισμένα.

Ἐνόμιζες θρινόπωρο,

Μὰ οἱ κῆποι οἱ σκεπασμένοι

Ἀπὸ λουλούδια, τὰ βουνά,

Τὰ δένδρα τάνθισμένα,

Σ' ἐθύμιζαν τὴν ἀνοιξί

Ποῦ ἦταν ἀπλωμένη...

Καὶ ὅλη ἡ μέρα πέρασε

Χωρὶς νὰ μᾶς γελάσῃ

Μὲ σκέψεις μελαγχολικέ,

Μὲ μυστηριώδη λύπη.

Τὸ ἀγεράκι μοναχά

Μιλοῦσε μεσ' ἐς τὰ δάση

Καὶ κλαίγανε στὸ διάδα του

Βουνά, πεδιάδες, κῆποι...

Κ' ἔλεγες: τῶρα ὁ οὐρανὸς

Τὰ δάκρυα του θὰ χύσῃ...

Μὰ ἔχι!.. ἡ λύπη ἡ ἀκαίρη

Ποῦ ἔδερνε τὴ Φύσιν,

Ἦταν βουβὴ καὶ πῶ πολλὴ

Σ' ἐδάρινε ἀκόμα.

Τὴν νύκτα μόνον, τὴν στιγμὴ

Ποῦ ὁ ὕπνος με καλοῦσε,

Μία ψιλή, ψιλή βροχή

Στὰ τζάμια μου κτυποῦσε,

Σὰν νάταν κλάμμα ἀληθινόν,

Σὰν νὰδαίνε ἀπὸ στόμα!..

Κῦμα

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΧΗ

«Μεγαλειότατε, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἰς τὸν λέοντα· ἦδελον νὰ σὰς εἶπω ἕνα κρυφόν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.—Ὁμίλει ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ λέων.—Λοιπὸν, μεγαλειότατε, τὸ πιστεύετε ὅτι ὁ ὄνος ἐτόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ ἐναντίον σας; Ἐγὼ ἐξεδείξα τὴν δύναμίν σας, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε τὸ ἐναντίον.

Ἀφοῦ ὀμίλησε το-ουτοτρόπως, ἡ ἀλώπηξ ἐστάθη.

—Ἐξακολουθῆσε λοιπὸν, εἶπεν ὁ λέων.—Ἐτελείωσα, μεγαλειότατε.—Μπᾶ! ἀλήθεια; ἤλπιζα ὅτι θὰ μοῦ ἔλεγες κ' ἄλλα. Ἄν δὲν ἔχης νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς ἄλλο τίποτε, νὰ σιωπᾷς, κυρία μου, διότι τί θέλεις νὰ μοῦ κάμουν οἱ λόγοι ἐνὸς γαιδάρου;

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΙΩΝ

Ὁ Ἄδδισον διηγείται, ὅτι μελετῶν ἐσπέραν τινὰ τὴν σκέψιν τοῦ Ὁρατίου: «οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν τύχην του», εἶδεν ἐν ὄνειρον κατὰ τὸ ὁποῖον, ὅλοι οἱ θνητοί, κατὰ διατάχην τοῦ Διὸς, ἔθετον εἰς τὸ μέσον μεγάλῃς πεδιάδος ὅλας τὰς δυστυχίας των, αἵτινες ἐσχημάτισαν ἕνα ὅρος. Μία θεᾷ, κρατοῦσα ἐν μικροσκοπίῳ (ἢ τὴν Φαντασίαν) εἶχε βοηθήσῃ ἕκαστον διὰ νὰ κάμῃ τὸ δέμα του καὶ διὰ νὰ τὸ φορτώσῃ εἰς τοὺς ὄμους του. Ὅτε ὅλοι ἔφεραν τὰ δέματά των, ἐλευθερία ἐδόθη εἰς ἕκαστον ν' ἀλλάξῃ τὰς δυστυχίας του με ἄλλον. Αἱ ἀλλαγαὶ ἔγιναν ἄλλ' ἐπέφεραν παράπονα. Πανταχόθεν ἤκούοντο ψιθυροὶ καὶ ἀπελπιστικαὶ κραυγαὶ. Ἡ Φαντασία κατὰ διατάχην τοῦ Διὸς ἀναχωρεῖ. Τὴν ἀντικαθιστᾷ ἡ Καρτερία. Ἀμέσως τὰ παράπονα παύουν, ὁ καθεὶς λαμβάνει πάλιν τὰς δυστυχίας του, τὸ ὅρος ἐξαφανίζεται καὶ... ὁ Ἄδδισον ἀφυπνίζεται.

Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας.

ΙΣΟΤΗΣ

Νεαρὸς πρίγκηψ περιεπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐσχόλην, περιυψωμένος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του. Ἐνὸς περιεπάτει, παρετήρησεν ἕνα δερβίσιν, ὁ ὁποῖος ἐξήταξεν ἐν κρανίῳ. «Τί κάμνεις ἐκεῖ;» λέγει ἐκπληκτος ὁ πρίγκηψ.

«Ἦθελα νὰ ἐγνώριζα, ἀπαντᾷ ὁ δερβίσης, εἰάν αὐτὸ τὸ κρανίον ἀνῆκεν εἰς βασιλεῖα ἢ εἰς ἐπαίτην, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσω.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Πατρίς τῶν Ἡρώων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώων τὸν Τέλλον Ἄγραν, πόσον χροῦνον εἶνε ὁ νεώτερος ἀδελφός του.

—Σὲ δύο χρόνια, ἀποκρίνεται, θὰ ἔχωμε τὴν ἴδια ἡλικία.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδέσης Θαλάσσης

Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὁ πατὴρ τοῦ Δημητράκη λαμβάνει μίαν εἰδήσιν, ὅτι ἀπέθανε ἕνας γέρον γυναικὸς των.

Καὶ ὁ Δημητράκης:—Μπαμπά, ἀπὸ τώρα ν' ἀρχίσωμε νὰ κλαίμε, ἢ ἀφοῦ φάμε;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Κυματίζουσας Κυανολεύου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδου
τὴν 16ην Ἀπριλίου 1914.

Ο ΦΙΛΟΣ μας Εὐαίσθητος Βυάχος ἔχει μιά μανία: Νὰ διαβάξῃ ἕνα βιβλίον καὶ νὰ φαίνεται σὰν ἀμεταγχείριστο. «Νὰ ἰδῇς, μοῦ γράφει, πῶς ἔχω τὰς Διαπλάσεις, θὰ νομίσῃς ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐτυπώθησαν· τὸ ἴδιο καὶ ὅλα μου τὰ βιβλία». Νὰ μιά μανία ποῦ μακάρι νὰ τὴν εἶχαν ὅλα τὰ παιδιὰ!—Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν σου, δὲν εἰμὼρῶ νὰ ξεῖρω λεπτομερεῖας ἀπὸ τόσον παλαιὰ πράγματα. Φαίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο ἀντιπολιτευόμενος· αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπ' ἑσθιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως; διὰ τῶν Ἡρώων τοῦ 21; Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ποιήματα· εἶνε μᾶλλον πολιτικὰ ἄρθρα.

Ἐπὶ τὸν δὲ ἔδωκον κολακείαν, Μεγάλῃ Καρδίᾳ. Ἐκείνη ποῦ γίνεται ἐξ ὑπολογισμοῦ, ἀπὸ σκοπὸν, με σκοπὸν ἰδιωτικῆς (κολακείας) π. γ. ἕνα ἰσχυρὸν, διὰ νὰ ἔχω ἀπὸ αὐτὸν ὠφελήματα) καὶ ἀκείνη ποῦ γίνεται ἀπὸ εὐγένειας καὶ καλωσύνης (βλέπω π. γ. μίαν φίλην, ὅχι καὶ πολὺ στενὴν, με καινοῦργιο φῶρεμα, καὶ διὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἢ διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ, τῆς λέγω ὅτι εἶνε ὠρατὸν, ὅτι τὸ ἐδάξε με γυμναστικῶν κτλ. μολοντὶ πι-
θανὸν νὰ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εἶνε τὸ τέ-
λειον τῆς κομψότητος.) Ἡ πρώτη εἶνε ἡ πο-
ταπὴ, ἡ μιστή, ἡ ἀσυγχώρητος κολακεία.
Ἡ δεύτερα εἶνε ἡ ἀπλή, ἡ κοινωνικὴ ἐπι-
τροπὴ, τὸ κομπλιμέντο. Τὴν πρώτην
πρέπει νὰ πορευθῶμεν πάντες· τῆς δευτέρας,
μόνον νὰ μὴ κάμνωμε κατάρχησιν, διὰ νὰ μὴ
γινώμεθα ἐπιδαυεῖς, ἔστω καὶ ἀπὸ εὐγένειας
καὶ καλωσύνης.

Ναῦαρχε Μισοῦλη, καὶ ἡ Μεγάλῃ Καρδίᾳ ἐπιδιοκίμαζε τὴν πρότασιν σου περὶ ἰδρύσεως Συλλόγου εἰς τὴν Σμύρνην καὶ μοῦ γράφει, ὅτι θεῖε νὰ γίνῃ μέλος καὶ εἶνε πρόθυμος νὰ κάμῃ ὅτι τῆς πού. Ἐχε το λοιπὸν ὅψιν σου.

Ἀλέγον οἱ Ρῶσοι—μοῦ γράφει ἡ Τρικυ-
μιώδης Θαλάσσα.—ὅτι ἂν βοῇ κανεὶς ἄνθρω-
πος, παλαιᾶς με πέντε φύλλα, θὰ εἶνε εὐτυχής.
Ὅταν ἤμουν μικρὴ, εἰς τὴν Ρωσίαν, εὗρισκα
σχεδὸν πάντα. Ἐπιγένησκα καὶ φέτος νὰ βρῶ
ἐδῶ, ἀλλ' ἀδίκως. Παντοῦ τέσσαρα φύλλα,
καὶ κάπου-κάπου τρία. Πέντε πούθεν! Δὲν
εἶμαι λοιπὸν πλέον εὐτυχής; Μὰ γιὰτί, δὲν
μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἀφοῦ δὲν μπορῶς νὰ
καταλάβω, σημαίνει ἀπλοῦστατα ὅτι ὑπάρχει
εὐτυχία καὶ χωρὶς πενταφύλλον πασαλιαν
ὅπως καὶ χωρὶς τετράφυλλον τριφύλλον.

Διασκέδασα πολὺ, Ὁμηρίᾳς, με τὴν ἐκτενὴ
αὐτὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν Σμύρνην ἀκριδοπολέ-
μου. Κ' ἐδῶ κάποτε εἶχαν πῆσιν ἀκρίδες, τό-
σον πολλές, ὥστε ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισ-
σίας δὲν ἤμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, γλιστρῶν
ἐπάνω στῆς γραμμὰς, ποῦ ἦσαν γεμάτες ἀπὸ
λυωμένα πτώματα ἀκρίδων. Κ' ἐδῶ τότε ἡ-
γαρεύθησαν οἱ χωρικοὶ καὶ τὰς ἐξέπαστρεψαν.
Μὰ ἀπὸ τὰς ἐπὶ πλῆγας τοῦ Φαραὸς τέλος
πάντων!

Ῥαίᾳς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ναυτάκι τῆς Λέσβου,
Ταταυλιανός, Δοξασμένος Ρήνος, Ἐφεδρος
Μιμικῆος καὶ Σαυθὴ Νεράϊδα. Ἀλλὰ δὲν
ἔχω τόπον νὰ παγνητῶ.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐπενθυμίζω, ὅτι Ἡγεφελτία διὰ τὴν Ἀ' Προκριματικὴν Ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1914, γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 139^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθῆντος τὴν 3ην Αὐγούστου 1913, πρὸς εὔρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου—Νοεμβρίου 1913 δημοσιευθεισῶν 201 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκαστοῦ, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδούμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Ἀύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένος Ρήνος, 181 [10+6 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσων εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισέ καὶ νὰγοράσων, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: Βουλγαρομάχος Ἑλλάς, 170 [9+6 Ε].—Κυπριακὴ Ἀκτὴ, 168 [9+6 Ε].—Εὐξείνοπονία, 163 [9+6 Ε].—Μικρὰ Ἀριστοκρατία, 173 [9+6 Ε].—Νηριοποῦλα, 163 [9+6 Ε].—Νικόλαος Δ. Πίστης, 194 [10+6 Ε].—Σημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως, 188 [10+6 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, 155 [8+6 Ε].—Ἡρώες τοῦ 21, 148 [8+6 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι νὰγοράσων ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: Ἑλληνικὴ Νίκη, 154 [8+6 Ε].—Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 144 [8+5 Ε].—Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, 140 [7+5 Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρελλὴ Νεράϊδα, 114 [6+4 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δόξα, 66 [4+4 Ε].—Πρίγκηψ τοῦ Βυζαντίου, 103 [6+4 Ε].—Γενναῖος Πυροβολητής, 81 [5+3 Ε].—Μπαρουντοκαπνισμένη Γαλανόλεκη, 77 [5+2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κῦμα, 44 [3+2 Ε].—Πουλὴν Σένο, 35 [2+2 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαῖς, 172 [9+6 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι εἰς 6, τι καὶ οἱ Ἰσοτίμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Ἀφελὴς Ξανθοῦλα, 160 [8+5 Ε].—Τέλλος Ἄγρας, 193 [10+6 Ε].—Ὁ Νικητής, 166 [9+6 Ε].—Ναυτοπούλα, 144 [8+6 Ε].—Συριακὴ Ἀῖσα, 181 [10+6 Ε].—Ἐν τούτῳ Νίκα, 174 [9+6 Ε].—Ἰσὸς Ἀράχνης, 160 [8+6 Ε].—Πατριωτικὸς Πόθος, 157 [8+6 Ε].—Βαλκανικὴ Συμμαχία, 183 [10+6 Ε].—Ἀφροδέσσα Θάλασσα, 152 [8+5 Ε].—Πληγωμένος Μαχητής, 141 [8+6 Ε].—Μανιώδης Ταξειδιώτισσα, 158 [8+6 Ε].—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 184 [10+6 Ε].—Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, 142 [8+6 Ε].—Μέλλων Ἐφευρέτης, 192 [10+6 Ε].—Ἑλληνικὸν Ἰεῶδες, 192 [10+6 Ε].—Νικησσα Κρανόλεκος, 158 [8+6 Ε].—Ἡρωικὴ Σάμος, 173 [9+6 Ε].—Μελαγχροὺν Μουσιέ, 171 [9+6 Ε].—Ἐνδοξος Νίκη, 156 [8+6 Ε].—Τελέαιλα, 147 [8+5 Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διάρρητος Κρανόλεκος, 132 [7+6 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσων ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου, 127 [7+6 Ε].—Μεγάλῃ Ἑλλάς, 137 [7+6 Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δορεάδῃ, 115 [6+4 Ε].—Ἀκὴ, X, 116 [6+6 Ε].—Τορπιλλὴ Βότση, 118 [6+5 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι νὰγοράσων ἀντὶ δρ. 7 μόνον ἕνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 113 [6+5 Ε].—Πανελλήνιος Πόθος, 117 [6+4 Ε].—Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας, 110 [6+4 Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χένι τῆς Γραβιάς, 70 [4+2 Ε].—Συρνατός, 88 [5+6 Ε].—Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, 82 [5+5 Ε].—Ἰωάν. Ν. Ζαχαριάδης, 75 [4+3 Ε].—Ἀτρόμητος Σωφραξία, 80 [4+5 Ε].—Δαφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης, 74 [4+4 Ε].—Πονπουλένια, 60 [3+3 Ε].—Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 74 [4+3 Ε].—Ποιμὴς τοῦ Αἵνου, 55 [3+6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἡρώς τῆς Ἀφροῖς, 47 [3+2 Ε].—Νικηφόρος Ἑλλήν, 27 [2+2 Ε].—Ἰωάν. Βλ. Κωνσταντόπουλος, 30 [2+1 Ε].—Τέκνον τῆς Ἑλλάδος, 38 [2+2 Ε].—Τρελλὴ Ναυτοπούλα, 36 [2+2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένη Ἑλλάς, 124 [7+5 Ε].—(Ἰσοτίμοι, δικαιούμενοι εἰς 6, τι καὶ οἱ Ἰσοτίμοι Α' βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: Πατριὸν Ναυτοπούλο, 115 [6+6 Ε].—Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, 108

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : 'Αναγεννηθείσα 'Ελ-
λάς, α. (Π. Π.) Κουραμπιές τοῦ 1913, α.
(Ι. Τ.) Βασιλίσσα τῶν 'Ανθέων, κ. (Ε. Γ.)
Σωφὲρ Μιμψίης, α. (Ε. Κ.) Πιστὸς Πα-
τριώτης, α. (Π. Γ.) Μεγάλη 'Ιδέα κ. (Α. Α.)
Μικρασιάτης, α. (Κ. Κ.) Σιωπηλὴ Νύξ, α.
(Τ. Π.) 'Ανθισμένη Πασχαλιά, κ. (Α. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ανταλ-
λάξουν : τὸ Ναυτάκι τῆς Δέσφης (0) μὲ Λο-
ξασμένον Ρήνον, Τέλλον 'Αγραν—ἢ Ξανθὴ
Νεράϊδα (0) μὲ Κορητικοπούλαν, Δοξασμένον
Ρήνον, 'Αήτητον Εὐζώνον—ὁ 'Ονειροπόλος
τῆς Δόξης (0) μὲ 'Ελλάδα τοῦ Ρήγα, Εὐγε-
νὲς 'Ιδανικόν, Μπαρουτοκαπιτισμένην Γαλανό-
λευκην, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κλάδον
Λάφνης, 'Ενδοθητον Βράχον, Τέλλον 'Αγραν,
'Ονειροπόλον Καρδιάν, Νάυαρχον Μισούλην,
Φάωνα, Χάρωνα, Προγκίπισσαν τῶν Δολλα-
ρίων, Νικητήν—ἢ Αἰγλή τοῦ 'Ελληνισμοῦ
(0) μὲ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, 'Ενδοθητον
Βράχον, Μὴ μὲ Ληρομένη, 'Ελληνικὸν Με-
γαλεῖον, Τέλλον 'Αγραν, Δοξασμένον Ρήνον,
Κάμεν.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς :
Πατριῶν Ναυτοπούλου (δὲν περάζει, τὸ καλο-
καίρι θὰ ἔγῃς καίριον· εὐχαριστῶ πολύ.) Κά-
σιρον Καλαμών (αὐτὸ ἐξέλεξα· εἰς τὸ ἔξῃς,
ὅ,τι μὲν στέλλεις διὰ τοὺς 'Εδῶ. Διαγωνι-
σμός, νὰ τὸ γράψῃς χωριστά, ὅ,τι μὲν μετὰ
τὴν ἐπιστολήν, διότι πηγαίνει χαμένος.) 'Ο-
νειροπόλον τῆς Δόξης ('Οδηγὸν ἔστειλα· εὐ-
χαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Δύναμιν τῆς Θε-
λήσεως (ἔστειλα· τὸ τετράδιον διεδοκίμησεν· διὰ
τὴν φίλην μου ἐκείνην δὲν ἐμπορῶ νὰ ἔχω
κακὴν ἰδέαν, διότι ὁ πατέρας τῆς μετεχειρί-
ζετο τὸ ὄνομά της, καὶ αὐτὸς πάλιν διὰ κα-
λὸν σκοπὸν.) Διάτρητον Κιανόλευκον (ἀδύνα-
τον νὰ ψάξω τόσα χειρόγραφα, διὰ νὰ κόμω
τὴν διόρθωσιν ποῦ θέλεις· ἂν τὸ ἐνθυμῶμαι,
ὅταν θὰ βγάλω τ' ἀποτελέσματα, ἔχει καλῶς·
ἀλλὰ δὲν ἐγγυώμαι· ἐκτός ἀπὸ αὐτὸς ποῦ λέ-
γεις, ὑπάρχει καὶ ἄλλη 'Αρπυία.) 'Εν Τούτῳ
Νίκα (ἐλθόντων καὶ αἱ δευτέραι.) 'Αφρισμέ-
νον Πέλαγος (εἶνε ἀλλοθία αὐτὰ· τί φοβερά!..)
'Ιόλην (ἔστειλα· εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼ.) 'Ερημίτιδα
(εὐχαριστῶ πολύ· ναί, εἶνε τὰ ἴδια.) Θαλασσο-
μάται (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὸ Γαλλικὸν δύσκολον·
ποῦ νὰ ξεύρη κανεῖς αὐτὰς τὰς πόλεις!)
Κανονίγες Λάφνης (ὠραιότατη, χαριτωμένη
ἡ ἱστορία τοῦ ἀρνιοῦ· καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν,
'Οθηρίαια· μου, νὰ τὸ ψῆσε-ε καλλίτερα.)
'Εξερωνητὴν τοῦ 'Απειροῦ (ἂ, πολὺ εὐχαρί-
στον αὐτὸ καὶ νὰ μὲν γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις
σου· ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἶνε ἀπὸ τὰς Καλάμας.)
'Αστὸν τῆς 'Ελευθερίας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα.) 'Ελευθερωθεῖσαν
'Ηπειρον (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνε-
ργείας· ναί, ἦτο λάθος.) 'Αμφισαϊκὸν Κώτωπα
(ποῦ ξεύρω· ἂ, κληρωθῶν· μαίρω διὰ τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου.) 'Αριστείδην Δ.
Ξανθ. (40 λεπτά.) 'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον,
Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, Πλοίαρχον Νέμον, κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην
'Απριλίου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
ωράσεως τοῦ 1913,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων

'Απριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Ἰουνίου).

197. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται
Σὲ κάθε μαγειρεῖον·
Κ' ἔχει συχνὰ τὸ δεύτερον
Περιπατεῖ ἐπίσης·
Τὸ σύνολον, τεράστιον
Πανάρχαιον μνημεῖον,
Εὐκόλως, λυτὰ, θὰ τὸ βρῇς,
'Ολίγην ἂν ζητήσης.

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰῶρας

198. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

'Ενώνων ἓνα μόριον
Μὲ ἓνα ἀριθμὸν,
Καὶ θέτων εἰς τὸ μέσον των
Στοιχείων τοῦ 'Αλφαριθμήτου,
Κλάδον τῶν Μαθηματικῶν
Εὐρίσκω 'Επιστημῶν,
Γραμμένον εἰς τὸ πρόγραμμα
Τοῦ μαθητοῦ—τοῦ λύτου.

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Τέλλου 'Αγρᾶ

199. Στοιχειόγραφος

'Αν στοιχείον ἀλλαχθῇ,
Μία πόλις θὰ χαθῇ
Κ' ἓνα μέταλλον γνωστὸν
Θὰ φανῇ εἰς τὸ λεπτόν.

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Δατρευτῆς Κιανολεῖκου

200. 'Αρχαῖον Αἶνιγμα

Δύκος ᾗσθη πόδα προβάτου καὶ ὁ ποὺς ἦν
αἰγός. Πῶς ἐξηγεῖται τοῦτο;

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Διατρητῆς Κιανολεῖκου

201. Συλλαβικὸν Κυβόλιζον

* — * — * = Κράτος Βαλκανικόν.
* — * — * = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.
* — * — * = Ρῆμα βαρύτονον.

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Μέλλοντος 'Εφρευρέτου

202. 'Επιγραφὴ

Σ Γ Ε Ι Τ Κ
Η Θ Α Ν Ν Ω
Τ Ε Ε Ο Α Ν
Ω Ρ Ο Σ Τ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς 'Επιγραφῆς
ταύτης.

'Εστέλην ἀπὸ τοῦ 'Ατρώμητο Εὐζωνάκι

203. 'Ελλειποσύμφωνον

ο - ουο - ηρ - η - οα - αααο

'Εστέλην ὑπὸ τῆς Αἰῶρας τῶν Σπετσῶν

204. Γεῖφος

Η Η Η
Η Η Η
κύνων τ' 'Αδελ οἱ.

'Εστέλην ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 4

32. Τόκιον (τό, κύων.) — 33. Μετάξι (μὲ
τάξι.) — 34. Ρῶμος-μυρός — 35. Χαλκίς-χαλκός.
36. Κ 37. Μὲ ὅποιο δάκτυλο κα-
ὠΡΛ θήγῃς τέτοια γράμματα θὰ
ΑΘΗΝΑ μάθῃς. ('Ανάγνωσις, ἐκ
ΜΑΡΤΙΟΣ τῆς κατ' ἀξίαν γωνίας,
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ κάμνει τὸν γῆρον τοῦσχι-
ματος καὶ προχωρεῖ ἐλικοειδῶς πρὸς τὸ μέσον.)
— 38—42. Διὰ τοῦ Μ: νόμος, μάγος, μά-
κα, Μήλος, λέμβος. — 43. Κάλιο ἀρχὰ παρὰ
ποτέ. — 44. 'Ο ἔρχεσθαι εἶνε ἰχθύς (ο ἐν γ'—ἐλ-
εἰς ἐν-ἔρχθ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΥΔΕΙΣ

[ΙΔ' — 51]

ΣΕΜΥΡΝΑΙΟΙ συμπολῖται! τὸ διμο-
Σ ψήφισμα τῶν ψευδωνύμων ζητοῦ τὴν ψή-
φον σας.

ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

[ΙΔ' — 52]

Η 'ΚΡΗΤΗ, εἰσερχομένη διὰ πρώτην
Η φοράν εἰς τὸ Δημοψήφισμα, σὰς ὑπεθυ-
μίζει τὰ συμπαθέστατα ψευδώνυμά της :
'Ανακία, Δοξασμένον Ρήνον, Εὐγενική
Ψυχὴ, 'Εφειδρος Μιμψίκος, Κόλμα, Λα-
τρευτὴ Κιανόλευκος, Δορελάι, Μινώνα,
Προσφιλὴς 'Ανάμνησις, Υἱὸς τῆς Θετίδος.

[ΙΔ' — 53]

Α νταλλάσσω καρτ-ποστάλ πανταχόθεν. Προ-
τιμῶ καλλόνες. Διεύθυνσις : — Λάτρεις
τῶν 'Ανθέων, χωρίον Στραπουριές, εἰς 'Ανδρον.

[ΙΔ' — 54]

Γενομένην νέων ἀρχαιολογῶν ἐξελέγησαν :
Πρόεδρος : Πανελλήνιος Πόθος, 'Αντι-
πρόεδρος : Γλαῦκος Βαλδοσερίδης, Γραμμα-
τεὺς : Γιγαντομάχος 'Ελλην, Ταμίας : Πα-
νελλήνιος Πόθος, Σύμβουλοι : Βουλγαροσφά-
γος Εὐζώνος, Λίνα Εὐαγγελίδου, Αἱματό-
βρεκτος Κύπρος, 'Επίτιμος πρόεδρος : 'Ελ-
λάς τοῦ Ρήγα. — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.
Συνδρομὴ ἐξαμηνίας φρ. 1,25, Διεύθυνσις :
Ξάνθον Κ. Λυσιώτην, Λάρνακα (Κύπρος).

[ΙΔ' — 55]

Ζήτω ἡ Πανελλήνιος 'Ενωσις καὶ οἱ λοιποὶ
ὑποψήφιοι τῆς 'Ενώσεως.

'Ελλάς τοῦ Ρήγα μὲ 100 φίλους τῆς.

[ΙΔ' — 56]

Γ ρεσφαλίζετε ἐπιτυχίαν ἐκλογέως ψηφίζον-
τες τὸν ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΝ ΕΛΛΗΝΑ,
ὑποστηρίζομενον ὑπὸ τῆς τετραπλῆς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

('Ιδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 153.)

ΑΘΗΝΩΝ. Ρηγίνα Ν. 'Αλιβιζάτου Κ. Ν.
'Αλιβιζάτος, 'Αγνη Σπυλιοπούλου Χαρ. Π. Τσο-
νόπουλος, Ι. Ν. Ζαγανιάρης, 'Οδ. Ν. Καλλίνικος,
Ταμιάμ-Τιπτής 'Ασπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ν. Σ.
Κουτσουβέλης, Γιαν. Δ. 'Αλεξόπουλος
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ· Γκολφ. Θ. 'Αγγουθης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ· Χρ. Καρούδης.
ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ· 'Ηρώς τῆς Τζουμαγιάς.
ΒΕΛΚΑΣ· 'Αριάνη Μ. Σταυρίδου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ· Χ. Γ. Λιαπῆς.
ΘΗΒΩΝ· Σωκρ. Ν. Παυλίνος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Δοῦς ντὲ Μπουγιών, Π. Βράσκος,
Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΟΝ· Δημ. Διον. Φωτόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Ἰωάν. Π. Καρούλιας,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Μαρία Ι. Γεωργη.
ΚΩΝ· ΠΟΛΕΩΣ· Π. Γ. 'Εξοκουστός.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ· Γαλανή Σημαία.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ· 'Ανδρ. Σπ. Βασιλείου, Α. Ι. Τερ-
ζάκης.
ΠΑΤΡΩΝ· Πατριῶν Ναυτοπούλου, Μεγάλη 'Ελ-
λάς (οἱς) Γεωρ. Τσουλῆς.
ΣΕΜΥΡΝΗΣ· Χρ. Ε. 'Αγγελαιμάτης.
ΣΥΡΟΥ· Ἰωάν. Ν. Μωραίτης, 'Αρ. Δ. Ξαν-
θοπούλου.
ΥΔΡΑΣ· 'Εμμ. Κ. Σκουζός, 'Ελένη Δ. Δεβε-
λέζου, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρόντων δόδην τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθη-
σαν οἱ ἔξῃς δύο ΓΚΟΛΦΙΝΟΣ Θ. ΑΓΓΟΥΡΗΣ
ἐν 'Αμαλιάδῃ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΧΡΙΑΔΗΣ ἐν
Κεραίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου
διὰ τρεῖς μῆνας.

Τὸ πρῶτοντον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του